

Arrest

nr. 174 809 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, *“o.m. van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”*.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 24 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekers richten op 8 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekers bij hun vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partijen volhardt in de middelen zoals ze zijn uiteengezet in het verzoekschrift, maar wenst nog te benadrukken dat de (criteria van de) instructie van 19 juli 2009 werd(en) vernietigd door de Raad van State, doch dat de staatssecretaris, in casu de tegenpartij, publiekelijk verklaard heeft de criteria te blijven toepassen. De verzoekende partijen betogen dat het vertrouwensbeginsel impliceert dat zij mogen vertrouwen op de vaste beleidslijn van de verwerende partij. De advocaat van de verwerende partij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en dat deze dus uit het rechtsverkeer verdwenen is. Voor het overige verwijst zij naar de nota met opmerkingen.”*

1.5. Verzoekers benadrukken andermaal de inhoud van hun verzoekschrift, meer in het bijzonder hun grief waarmee zij aangaven dat er publieke verklaringen zijn van de staatssecretaris inzake de toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en dat het vertrouwensbeginsel impliceert dat zij erop mogen vertrouwen dat de criteria op hen zouden worden toegepast. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat hierop reeds uitgebreid werd geantwoord in de beschikking. Meer bepaald kon hierin het volgende worden gelezen: *“Verzoekers’ verwijzing naar verklaringen van de bevoegde staatssecretaris en de dienst directie van verweerder dat de instructie nog steeds geldt en het criterium 2.7 een “permanent” criterium zou zijn, doet geen afbreuk aan het voormelde, met name het gegeven dat de instructie omwille van het arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Een schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur kan op deze grond dan ook niet worden aangenomen. Waar verzoekers, specifiek wat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreffen, nog betogen dat zij had moeten kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van verweerder, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake van de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Noch het rechtszekerheidsbeginsel, noch het vertrouwensbeginsel brengen met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie.”* Verzoekers gaan op geen enkele wijze in op het gestelde in de beschikking dienaangaande, zodat zij de inhoud van de beschikking ook niet aan het wankelen brengen. Door aldus louter andermaal te wijzen op de inhoud van hun verzoekschrift, gaan verzoekers volledig voorbij aan het doel van de vraag om te worden gehoord – zijnde hun visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking kenbaar te maken – en brengen zij geen elementen die ertoe leiden anders te oordelen dat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA